

HUMANISTINEN
AMMATTIKORKEAKOULU

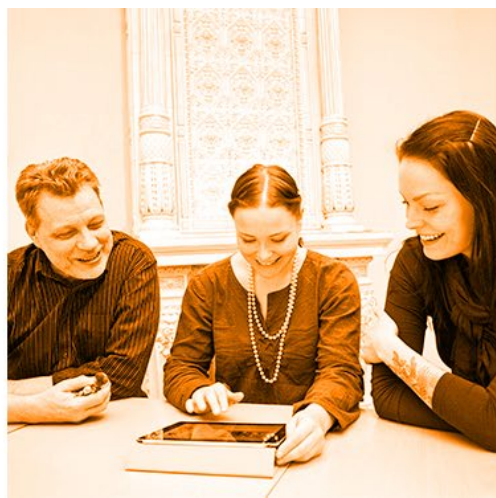
Tämä on rinnakkaistalenne.

This is a self-archived version of the original article.

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä /

To cite this article:

Kolehmainen, Marjo (2018). Louhintahommia : Scars of Solitude soittaa melodista heviä synkillä sanoituksilla. Nuorisotyö 1, 12-13.

Louhintahommia. Scars of Solitude soittaa melodista heviä synkillä sanoituksilla.

Marjo Kolehmainen

Harrastaminen tuo yleisön eteen. Näin on tapahtunut äänekoskelaisille nuorille miehille. Tapaan bändiläiset hetkeä ennen illan keikkaa. Miesten keskinäinen huumori ja ilo eivät jää huomaamatta – rautainen soittotaito ja esiintyminenkin tulevat kuultua. Tapaamisessamme tarinat soljuvat iloisesti: Laulajaksi voi päätyä, kun pienenä poikana pissii paimenpoikaan ja huomaa, että omasta kurkustahan lähtee hyvä soundi. Miehillä musiikki on ollut mukana elämässä lapsesta saakka, vähän pienemmässä roolissa teininä, kunnes täysi-ikäisyyden taitteessa musiikin tekeminen on sukeltanut syviin vesiin.

- Keski-Suomesta tullaan pienellä rahalla ja hirveä on yritys. Bänditoiminnassa on paljon sitä, että ei tänne ole tultu voittamaan, kuvailee jyvaskyläläisen baarin nurkkapöydässä Scars of Solitude bändin toinen perustajajäsen, rumpali Niki Kuivakangas. Nöyrällä asenteella on päästy pitkälle.

Suomi on hevareiden luvattu maa

Bändillä on keikkoja melkein kuukausittain. Haastatteluja on annettua viime aikoina enemmän. Joulukuussa tuli ulos ensimmäinen levy. – Ihan hyvä levy tehtiin, varsin onnistunut tuotos, Tuomo Laulainen fiilistelee vaatimattomasti. Taustatyöni selvittää, että näin on sanottu arvosteluissakin: tuotos on debyyttiksi varsin poikkeuksellisen vahva kokonaisuus.

Bändi soittaa melodista heviä synkkien sanoitusten kera. Soittajilla ovat sormet ristissä parin hyvän keikan saamiseksi, että pääsevät taas louhimaan (=soittamaan). Kilpailu on kovaa hevibändien genressä, joita Suomessa on eniten asukaslukuun nähden. Miehet tiedostavat ylitarjonnan, mutta näkevät positiivisena laajan kuulijakunnan ja genren perinteen – Joukkoon mahtuu niin paljon huonoa, turhaa ja liikayrittämistä, mihin mekin varmaan lukeudutaan jonkun silmissä. Semmoisia keskivertobändejä on liikaa. Jos on joku pienempi bändi, joka olisi sen arvoinen, että voisisi nousta, niin se jää sen kaiken keskivertaisuuden alle. Massasta on vaikea erottua ja keikkoja on vaikea saada. Pitäisi olla ihan huipulla, että saa hyviä keikkoja. On meillä tosin ollut hyviä keikkoja. Hienoa, että on hevibändejä paljon, Kuivakangas summaa. Tiedustelen, mitä se kertoo meistä suomalaisista, että juuri heviä sen olla pitää? - Meillä on paha mieli, Kettusen Antti tokaisee.

Hyvä keikka voimaannuttaa

Siihen kuuluu hyvä meininki. Porukka ottaa hyvin vastaan ja miehillä on yhdessä kivaa. – Herkkua on kun, palaset loksahdavat kohdalle. Ne ovat olleet sitten tosi voimaannuttavia kokemuksia. Meidän paras keikka on ehkä tähän mennessä Oulaisissa jossain meille random-pubissa, josta meillä oli ihan nollaodotukset. Se oli aivan käsittämättömän hieno keikka, Laulainen muistelee. - Keikkakin on asenteesta kiinni, lisää laulaja Ville Ruuska. Hyvä keikka voi tunnetasolla olla siis missä vaan, kunhan vain pääsee esiintymään.

Pirkkahevin tarjoilijat

Minun korvissani bändi on tehnyt brändäämistä erottuakseen massasta. Porukan itseironinen huumori on siihen hyvä keino. Bändi tarjoilee omien sanojensa mukaan pirkkaheviä! Musiikkia tehdään helpolla ja pienellä budjetilla, silti se voi olla yhtä hyvää kuin se kalliilla tuotettu musiikki, jota miesten mukaan tulee Helsingistä. Oulusta tulee death metallia ja thrashia, Kuopiosta on kotoisin diskohevi, kuvaavat miehet hevimusiikin piirtymistä Suomen kartalle. Synkistelyryiikkoja ja paha mieltä levittävä bändi lyhentää itse nimensä SOS ja taipuu myös Sossuksi. Näiden miesten sielut eivät taida enää olla pelastettavissa – hevimusiikki on sydämen asia. Soittaminen on mahdollistunut Äänekosken nuorisopalveluiden bänditiloilla, missä he treenaavat.

Metallimusiikkimiesten tukena ovat olleet vanhemmat ja aina on löytynyt kavereita kenelle voi olla velkaa. Harrastaminen maksaa. Ensimmäinen levy on omakustanne, joka pukattiin ulos levytoimiston kautta. Musiikilla on selvä tehtävä näiden viiden ikähaarukassa 22–30 -vuotiaiden miesten elämässä, miksi siihen ollaan valmiita satsamaan. - Tämä on hyvä tapa kanavoida kaikki paska kätevään pakettiin. Siinä puretaan aggressiota ja sit ehkä jopa saattaa löytyä hyviäkin fiiliksiä. Ainahan musiikki on jollain tapaa terapeutista. Meillä on aina hauskaa soittaa, pohtivat perustajat Laulainen ja Kuivakangas - Ei tarte ite mennä hirteen, kun biisit kertovat hirteen menemisestä, Pollarin Lassi sanoo.

Harjoittelu tekee mestarit

Näillä miehillä on asennetta ja on unelmiakin. - Jos pääsisi Nosturin lavalle tai Keski-Eurooppaan rundaamaan jonkun isomman bändin kanssa. Se kuitenkin on vielä kaukainen haave, ennen kuin rahat riittävät satsata riittävästi promoamiseen, Laulainen valottaa isoja tavoitteita. Eurooppa jakelun myötä levyn biisit ovat soineet poikien korviin kantautuneiden huhujen mukaan radiokanavilla ainakin Espanjassa ja Hollannissa.

Missä bändi nähdään seuraavan kerran keikalla? – Todennäköisesti jossain päin Suomea...jos Lassi kestää, lohkaisee Kuivakangas ja soittajat nauravat. Lassin ikähän on jo kääntynyt neljälle kymmenelle. Äijät toteavat, että ei heitä enää voi teinipoppoksi laskea.

Nuoremmilleen näillä nuorilla miehillä on ytimekäs viesti - Harjoittele enemmän! Tutustu musiikkipiireihin ja verkostoidu. Ei siinä muu nykypäivänäkään auta, tuumaa miesporukka kokemuksen äänellä.

Kirjoittaja Marjo Kolehmainen on suomipoppi ja -rokkia diggaileva tki-lehtori Humanistisesta ammattikorkeakoulusta Jyväskylältä.

Scars of Solitude:

Mikko Ruuska - Lead Vocals, laulu

Tuomo Laulainen - Lead Guitar, kitara

Antti Kettunen - Rhythm Guitar, kitara

Lassi Pollari - Bass, Backing Vocals, bassokitara

Niki Kuivakangas - Drums, Backing Vocals, rummut ja taustalaulu

Perustettu v. 2015

Kotipaikka: Äänekoski

Debyyttialbumi "Deformation" ilmestyi Joulukuussa 2017